

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 11. kimovca 1896.

List 37.

Letno poročilo bratovščine za vedno čiščenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ.

Naša bratovščina ima dvojno nalogo: razširati vedno čiščenje presv. Rešnj. Telesa in pa skrbeti za opravo ubožnih cerkvâ. Obe nalogi ste tako vzvišeni, da ju smemo v resnici imenovati angeljski službi.

Ako se oziramo na prvo nalogo bratovščine, ki je vedno čiščenje, se nehote spominjamo neprenehljive molitvene in častilne službe sv. angeljev v nebesih, ki jo je sv. apostol Janez v duhu zamaknenja gledal, in ki o njej v bukvalih skrivnega razodenja piše: „Da nebeški duhovi nimajo pokoja noč in dan, rekoč: Svet, svet, svet, Gospod, vsegamogočni Bog, kateri je bil, in kateri je in kateri bo!“ (Skr. Raz. Jan. 4. 8.) Ker je tedaj vedno čiščenje Božjega veličastva vzvišena služba sv. angeljev v nebesih, opravijo potem takem udje naše bratovščine, kadar svoje ure molijo, v resnici angeljsko službo, in so v teh svetih urah družniki angeljev. Kakor sv. angelji v vednem čiščenju obdajajo nebeški tron Jagnjeta Božjega, tako se versté bratovski udje v svojih molitvenih urah kot častna straža pred tabernakeljnom, v katerem je Jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta, skrivnostno, toda resnično pričujoče kakor na tronu milosti. O tabernakeljnu namreč veljajo besede skrivnega razodenja: „Glej prebivališče Boga z ljudmi, in prebival bo z njimi! In oni bodo njegovo ljudstvo, in Bog sam, njih Bog, bo z njimi.“ (Razod. sv. Jan. 21, 2.). Pred tabernakeljnom tedaj zjedinjajo se angelji in udje naše bratovščine v taisti angeljski

službi v vednem čiščenju presvetega Rešnjega Telesa.

Angeljska služba se sme pa tudi druga naloga naše bratovščine imenovati, ki je oprava ubožnih cerkvâ. Komu prav za prav veljajo množine dragocenih paramentov, katere bratovščina vsako leto razpošilja ubožnišim cerkvam? Komu veljajo vsi darovi in letni doneski, iz katerih more bratovščina toliko paramentov napraviti? Komu velja požertvovalna delavnost blagih rok, ki te paramente leto za letom s toliko vnemo izgotove? Vse to velja Božjemu Jagnjetu, o katerem apostol v skrivnem razodenji piše: „In sem videl, in sem slišal veliko angeljev okrog sedeža, in njih število je bilo tisočkrat tisoč, in so rekli z velikim glasom: Vredno je jagnje, ki je bilo umorjeno, prejeti čast in slavo in hvalo. (Razod. sv. Jan. 5, 11, 12.), in so položili svoje krone pred sedež, rekoč: Vreden si, Gospod naš Bog, prejemati slavo in čast in moč!“ (Razod. sv. Jan. 4, 10, 11.). S temi povelicevanji sv. angeljev se strinja naša bratovščina, in kakor nebeški duhovi svoje krone, tako polože bratovski udje svoje daritve pred sv. tabernakelj, in ti darovi z močnim glasom oznanujejo: Vredno je jagnje, katero je bilo umorjeno, prejemati čast in slavo in hvalo!

Po pravici zamoremo tedaj dvojno bratovsko nalogo angeljsko službo imenovati, in ude naše bratovščine blagrovati, ker se angeljem pridružujejo, in angeljsko službo opravljajo, kadar svoje bratovske dolžnosti spolnujejo.

Zato je nam v veliko veselje in tolažbo, da ne peša gorečnost za vedno čiščenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ med našim

vernim ljudstvom, in da naši bratovščini neprenehoma pristopajo mnogoštevilni udje, ki se radostno udeležujejo angelske službe, ki jim jo bratovščina ponuja na čast presv. Rešnj. Telesu. Tudi v preteklem letu se je naši bratovščini, v katero je bilo do sedaj že čez 60 tisuč udov zapisanih, 3339 novih molilcev pridružilo. Za opravo ubožnih cerkva je pa od lanskega leta sem bratovščini bilo darovanih 7756 gl. 70 kr.; zato ji je bilo mogoče zdatno zvikšati število za razdelitev namenjenih paramentov. S pomočjo blagih družabnic, katerim se za neutrudljivo in vspešno delavnost iskreno zahvaljujemo, se je namreč napravilo: 73 mašnih plaščev z vsem, kar zraven spada, 14 pluvijalov s stolami, 16 velumov za blagoslov z Najsvetejšim, 18 oltarnih blazinic, 3 plaščki za ciborije, 46 pridgarskih, obhajilnih in spovednih stol, 30 obhajilnih burz s plaščki, 3 antependije, 5 oltarnih pertov, 60 mašnih srajc, 56 cingul, 100 humeralov, 50 koretljev, 100 korporalov, 100 pal, 104 rutic za lavabo, in 200 purifikatorjev. (Dalje nast.)

Kje je Marijin grob?

(Spisal dr. Fr. Sedej.)

(Dalje.)

Že na prvi pogled se zdi to privatno razodenje neverjetno, ker je preveč fantastično, zgodovini nasprotno in se samo sebe pobija. Vkljub temu se nahajajo ljudje, ki verujejo v Emmerichine vizije kot v nov evangelij. Po podatkih teh vizij sta na omenjenem griču blizu Efeža kopala l. 1890–1891 neki Mehitarist in Lazarist ter našla, da se izkopanine ujema z vizijami. Naposled se poda tje l. 1892 celo vladna komisija pod vodstvom smirneškega nadškofa A. P. Timonija ter objavi rezultate svojih preiskovanj o „Marijini hišici blizu Efeža“. Na te čudno „ujema-joče“ se podatke se sklicuje tudi Avguštinec Tom. Wegener v knjižici: „Wo ist das Grab der hl. Jungfrau Maria, Würzburg, 1895“ hoteč dokazati, da je Mati Božja umerla blizu Efeža.

Oglejmo si glavne podpore tega mnenja. Glavna podstava zastopnikov te teorije so vizije ali privatna razodenja redovnice K. Emmerich. Ne da bi hoteli zanikati mogočnost in resničnost zasebnih razodenj, navedemo doslovno besede samega Wegenerja, da ga z lastnim orožjem pobijemo: Die Träger von Privatoffenbarungen sind, obwohl auch vom Geiste Gottes übernatürlich erleuchtet, weder in Bezug auf das Schauen, noch in Bezug auf die Mittheilung vor jedem Irrthum durchaus gesichert. So ist die allgemeine Auffassung der Kirche und so lehrt der Papst Benedict XIV. (L. c. p. 39. Primeri tudi str. 43.) Zamaknjene osebe niso torej nezmotljive, kakor avtorji svetega pisma, ter večkrat zamenjajo nadnaravno razodenje se svojim naravnim znanjem, pozabijo razodete stvari ali pa jih ne znajo brez pogrška drugim povedati ali zapisati. In čeprav sv. Cerkev taka zasebna razodenja poterdil, s tem noče reči, da so vse poedine okolnosti od Boga razodete, ampak le v obče, in določuje s svojim poterdilom samo to, da v takem

razodenju ni ničesar, kar bi nasprotovalo verskim in nravnim resnicam ter da je smejo verniki čitati v svojo korist.

Če je potem takem stvar taka, kdo nam bode porok, da na pr. na nekem mestu zamaknjena vizionarka ni naravnega znanja s čeznaravnim zamenjala, da se ni slabo izrazila, da se ni zmotila? Saj bi nam bilo treba še družega razodenja, ki bi ločevalo zmotljiva mesta od nezmotljivih! Po tem takem zasebnih razodenj ne smemo nikdar rabiti kot vire prve verste; ona so sploh pri znanstvenem raziskovanju na najzadnjem mestu.

Difficilis est discretio spiritum. (Težka je razločitev duhov) pravi vže staro pravilo. Zato je tudi sv. Cerkev jako oprezna glede knjig, pisanih po privatnem razodenju. Dejstvo je, da so vizionarke videle osebe in dogodke, ki niso nikdar bili in o katerih zgodovina molči. Primeri vizije Terezije Schönanske o smerti sv. Uršule, kjer se omenja papež Cyriacus, ki ni nikdar živel, kjer se nahajajo anahronizmi o kardinalih itd. Verh tega si vizionarke druga drugi nasprotujejo, kakor na pr. v našem slučaju. Katarina Emmerich nam natanjko opisuje kako je Marija Devica umirala in bila pogrebena blizu Efeža; Marija Agredska pa nam ravno tako nadrobno riše njeno smert v Jeruzalemu! Oboje ob enem pač ne more biti res po znanem logičnem načelu. Hic Rhodus!

Kar se tiče njih topografičnih preiskovanj, ktera je zgoraj omenjena komisija blizu Efeža priredila in ki se menda ujema s popisom Katarine Emmerich, je bistri dr. Nirschl jasno dokazoval, da si nasprotujejo. Dozdevna hišica Marijina ni podobna oni v Loretu, ampak je, kakor pravi komisija sama, sezidana „v istem slogu kakor gimnazij v Efežu“!

H temu je treba še pripomniti, da se dozdevni grob Marijin blizu Efeža ni še nikdar našel in tudi ni upanja, da bi se tam našel, ker je turška vlada zabranila nadaljno razkopavanje. Ako bi torej morali deržati se vizij redovnice Emmerich, bi do danes ne imeli Marijinega groba, zakaj oni v Jeruzalemu po njenih besedah ni nikdar hranil blaženega telesa Marijinega, oni v Efežu pa ni bil odkrit do današnjega dne. In v to zmoto bi nas bila zapeljala Marija Devica sama, ki si je dala napraviti grob blizu Getsemani, umerla pa v Efežu! (Dalje nast.)

G o v o r,

o priliki zlate maše veleč. g. B. Bartola v Cerkljah
15. avgusta 1896.

«Velike reči mi je storil On,
ki je mogočen in sveto Njegovo ime»
(Luka 1.)

Cerklje, prelep kraj naše krasne Gorenjske stebiser cerkljanski je veličastna hiša Gospodova, posvečena Njegovi Božji materi, Najveličastnejši pa si ti v svojem krasu, ti dični hram Božji danes, ko slaviš svojo patrono Marijo, v nebo vzeto Kraljico. Tu si res kakor nevesta okrašena za svojega ženina! — Ali Cerkljanci, tako lepa, tako krasna in veličastna se mi Vaša cerkev nikdar ni zdela, kakor je danes, ko gledamo pred altarjem starčka duhovna, ki je opiraje se na okrašeno zlatomašniško palico spremljan v slovesnem sprevedu stopil v svetišče, da oprav-

presv. daritev v zahvalo, da mu je dal Vsemogočni doživeti 50letnico mašništva.

O čem naj govorim ob tako imenitni priliki? O zlatomašniku, bodete rekli. Prav bi bilo, pa bojim se, da bi žalil njegovo ponižnost, — gospod sami zahtevajo, da naj govorim samo o Materi Božji. A moram jih ubogati. Vendar pa je zlata maša tako imeniten dogodek, da je pač v govoru ne smem popolnoma prezreti. Združil bom torej oboje, ter Vam pokazal tesno zvezo v kateri je katol. duhoven z Marijo, našo Kraljico, ki je a) Mati Božja b) delilka milostij in c) naša priprošnjica.

Bodi v slavo Bogu, v čast Mariji Devici, nam pa v poduk in spodbudo! —

1.) Od kod Marijina slava? Od kod današnji praznik, ko jo slavimo kot presv. Kraljico, ki je bila precej po smerti vzeta v nebesa? Od kod toliko drugih njenih prednostij, da je brez madeža spočeta, da je Mati in Devica i. t. d.? Z eno besedo, zakaj jo tako časti rod človeški? Odgovor je dala ona sama v prelepi pesni „Magnificat“: „Odslej me bodo blagrovali vsi rodovi, ker se je Gospod ozerl na nizkost svoje dekle“. — Vsa njena čast, slava, visokost in moč prihaja od tod, ker je Mati Božjega Sina. „Spočela bodeš in rodila Sinu, ki bode Sin Najvišjega imenovan“, govoril je angelj Božji. Zato jo je blagroval, kot „milosti polno“, s katero je Gospod na prav poseben način. In res! kje si moremo misliti kaj višjega, nego biti mati tistemu, ki jo je ustvaril telesno življenje dati tistemu, ki je kot Bog rojen od vekomaj od nebeškega Očeta? Z besedo „Božja Porodnica“ izrečemo vse, kar koli moremo Mariji slavnega povedati.

Katoliški duhoven, kako podoben si ti Mariji! Ona je rodila Božjega Sina enkrat, v podobi ubozega človeka v bornem hlevcu betlehenskem — v tvojih rokah, duhoven, se isti Jezus rodi dan na dan na altarcu, ko postane po tvoji besedi pričujoč v podobah kruha in vina. Pri rojstvu iz Marije Device se je ponižal do podobe hlapca. Uničil je samega sebe, vzel podobo hlapca, po podobi postal ljudem enak, in po vnanje je bil najden kot človek, govori sveti apostol Pavel; ali, katol. duhoven, o zakramentalnem rojstvu veljajo te besede še bolj; tu se istinito poniža, uniči do podobe neznatnega kruha in vina. V podobi Deteta so ga molili nebeški duhovi; isti obdajajo altar, ko se daruje pri najsv. daritvi po rokah grešnega duhovna. Tako uče sploh sv. očetje. K jaslim so prihiteli pastirji, kot Dete so ga molili učeni možje, imenitni kralji z Jutrovega; v zakramentu Ga molijo milijoni kristjanov iz vseh stanov, narodov in krajev, da, to je tista gora, katero je gledal v duhu prerok Izaija govoreč, da k gori Gospodovi hite vsi narodi, da molijo Boga Izraelovega.

Pa čemu je Marija rodila Jezusa? Da reši svet, da povzdigne pali rod človeški. V ta namen je govorila: „Dekla sem Gospodova, zgodi se mi po Tvoji besedi.“ V ta namen ga je darovala v tempeljnu, ko jej je govoril stari Simeon: „Tvojo dušo bode meč presunil.“ V ta namen ga je darovala Očetu nebeškemu.

Katoliški duhoven, isto delaš ti vsak dan pri sv. maši: Jezusa daruješ Očetu nebeškemu za spravo sveta. V podobah terdega kruha in tekočega vina, ga vidi nebeški Oče za človeka umorjenega; Sin pa govori v teh besedah: Glej Oče, kako je tekla moja

kri za greh sveta; glej, kako je bledelo, mrlo moje telo za rod človeški! — Oče, usmili se ga! — Da, isto daritev opravlja Jezus Kristus po tvojih rokah na nekervavi način, katero je nekdanj opravljal na križu: da Boga moli, hvali, prosi, da grešnemu rodu človeškemu milost naklanja

O čudovita visokost katol. duhovna, o prečudna podobnost z Materjo Božjo Marijo!

Prečastiti zlatomašnik! Velika je Vaša sreča, da ste dosegli 50letnico mašništva. Ali ta sreča niso leta, kajti veliko število let le slabost in težavo prinese — sreča Vaša je Vaša petdesetletna mašniška čast! Zato pojte hvalo Gospodu! Ako vzamemo, da ste maševali vsako leto samo 360 krat, opravili ste najsv. daritev, ki je edina vseč Očetu nebeškemu, daritev, katere se radujejo nebesa, pred katero se trese brezdnno peklenško, opravili ste jo 18000 krat. Kdo bi popisal, kateri angeljski jezik bi mogel povedati, koliko milostij so izprosile te daritve za Vaše bivše farane po različni krajih naše škofije, koliko za faro cerkljansko, koliko za človeški rod sploh? Koliko nesreč se je odvernilo na duši in telesu, koliko grešnikov se spreobrnilo, kolikokrat so se odperla vrata nebeška, da je stopila po Vaši daritvi očiščena duša iz vic v kraj izveličanja, ko se je nad 18000 krat darovalo po Vaših rokah nedolžno Jagnje Jezus Kristus! Da, preč. gosp. zlatomašnik, pač smete danes klicati z Marijo: „Poveljčuj moja duža Gospoda; ker velike reči mi je storil On, ki je mogočen in sveto Njegovo ime!“

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Šent Vida nad Ljubljano. (Draveljska božja pot — slovesno blagoslovljenje spomenika v Zg. Šiški.)

Lepo število vernih romarjev od blizu in daleč prišlo je tudi letos v kljub nekoliko neugodnemu vremenu počastit sv. Roka v Dravljce, ter se mu priporočit zoper raznotere kužne bolezni, katerih naj jih mili Bog po mogočni njegovi priprošnji blagovolil obvarovati. Cerkvene slovesnosti začnejo se o ti priliki že dan pred sv. Rokom, to je, na Veliki Šmaren popoldne s pridigo in litanijami, a zaključiti to sv. opravilo ljubljanskih fará procesija, ki pride v Dravljce zgodaj zjutraj v ponedeljek po nedelji, ki je po sv. Roku. Po sedanji vpeljavi spremlja to procesijo pet čč. ljubljanskih duhovnikov, kot zastopnikov peterih fara, katerih eden (vsako leto iz druge župnije) je voditelj in ima cerkveni govor na Božji poti, a vsi opravijo presv. daritev tu, v namen za odvrnenje kužnih bolezni. Ves ta čas, od dne pred Vel. Šmarnom do tega ponedeljka je shranjeno sv. Rešnje Telo v ti cerkvi, ker pride v tem času večkrat kak romar, ali tudi kak g. duhovnik opraviti sem sv. mašo. Cerkev je letos lično popravljena, po nekoliko tudi s slikami okrašena; še orglje in tlak — pa bode imela praznično lice. Seveda bode stalo to dvoje zopet nekaj stotakov, a v zaupanji na blagih romarjev darežljivost serca, katerim naj mili Bog na priprošnjo sv. Roka, stoterno poplača, pokrili se bodo tudi ti stroški.

Drugo kar mi je saj z nekaterimi besedami omeniti in kar je „Danica“ že pred kratkim naznanila, je slovesno blagoslovljenje spomenika lurske Matere Božje v Zgornji Šiški. Napravila je namreč

na svoje stroške posestnica gospa Apol. Pavšič tik svoje hiše ob cesti znamenje Iurške Matere Božje, katero se je dan pred Velikim Šmarnom blagoslovilo. V ta namen se je zbrala lepa množica ljudstva pred šišensko cerkvijo, kjer ste bili sohi (podobni iz kamna: Devica Marija in Bernardka). Tu sem so prišli tudi štirje gg. duhovniki (2 patra frančiškana in 2 Šentvidska gospoda), kateri naj bi v slovesnem sprevedu spremili omenjeni podobni od šišenske cerkve do hiše, kjer imata biti postavljeni. Procesija je bila nekako v naslednjem redu: najprej križ z nekaterimi spremljevalci, za tem šolska zastava šišenskih šolarjev z gosp. učiteljem Javorškom, veliko dšišenskih eklet v narodni noši, ki so svetile, za temi možki zbor pevcev, za katerimi so sledili duhovniki, pevaje lavrentanske litanije in druge sv. pesmi Matere Božje. Na zadnje lepo okrašen voz s podobam Matere Božje in Bernardke; okrog voza pa dekleta z gorečimi svečami. Med streljanjem in slovesnim šišenskim zvenenjem in pevanjem Marijinih pesmij je prišla procesija do okusno ozaljšanega znamenja, kjer ste bili postavljeni podobni na pripravljeni prostor. V č. g. pater Angelik je blagoslovil podobni, ter izpregovil nekatere besede izpred znamenja. Rekel je naj bi se tudi na tem kraju množilo češčenje in slava preljube Matere Marije. Slovesnost je bila spodbudna in ostala bode gotovo vnetim Šišencem v lepem spominu.

Znamenje, katero stane dobrotno posestnico nad 1000 glđ., postavila je iz obljube rešitve iz potresne nesreče, kakor je brati nad podobo:

„Ker po dobrotni roki Tvoji

Gorjč potresa je minilo,

Zato serce v hvaležnosti globoki,

Ti spomenik je podarilo.“

Iz Predoselj. (Obhajanje zlate maše i. t. d. — „Danica“ štev. 36. Konec.) Poklonili so pa gospodu zlatomašniku bivši njegovi gg. kaplani umetno izdelano zlatomašno palico. Na verhu palice je lepa podoba sv. Jožefa z Jezusom v naročji, torej patrona zlatomašnikovega. Pod kipom sv. Jožefa je palica lepo okrašena z renesanskimi ornamentami, nižje doli pa se vije okrog palice vrezan trak s sledečim latinskim napisom: R. D. Josepho Kerčon, cons. ep. in spir., parcho, etc. etc. in solemnitate jubilaei anno MDCCCXCVI eius cooperatores: (Po slovensko: Preč. gospodu Jožefu Kerčon-u, kn. šk. duh. svetniku, župniku i. dr. o priliki zlate maše leta 1896. njegovi kaplani): Jacobus Razpotnik, Antonius Kerčon, Ernestus Čuber, Carolus Lapajne, Petrus Mohar, Maurilius Šarabon, Franciscus Kregar, Joannes Sakser, Andreas Kalan, Josephus Škofic, Michael Bulovec, Matthaeus Ferčej, Franciscus Gregori, Joannes Kačar, Mathias Slak, Ignatius Zupanc.

To palico poda č. g. zlatomašniku, ko so že vsi napravljeni v cerkvena oblačila, domači kaplan č. g. Ignacij Zupanc s sledečimi besedami: „Mi, ki smo Vam bili, preč. g. zlatomašnik, poslani, da Vas podpiramo pri težavnem dušno pastirskem delu, Vam danes ne vemo pomenljivejšega pokloniti, kot zlatomašno palico. Podpora bi Vam bili morali vsi biti; a nekteri izmed nas so že popolnoma ulomljena palica, „calamus quassatus“. — Pred imeni treh namreč, ki so Vam bili podpora, in katerih imena so tudi na palici urezana, naznanja nam križec, da so šli od tod za zmiraj — Gospod jih je poklical k sebi. Ne dvomim, da bote danes posebno njihove duše

Gospodu priporočili. A tudi izmed nas živih smo bili po človeški slabosti marsikterokrat namesto močne palice le slaba opora. Zato danes prosimo: Gospod, ki nas močne dela, dopolni, kar je bilo pomankljivega! Z veseljem in hvaležno pa spoznamo, da ste bili Vi, preč. g. zlatomašnik, vsem, ki so imeli, in jaz imam še to srečo, delati zraven Vas v vinogradu Gospodovem, z modrim svetom in najlepšim izgledom močna opora v duhovnem življenju. Vsak izmed nas je spoznaval, kako resnične so besede sv. pisma, ki se med drugimi pomenljivimi napisi blišče danes tukaj na steni Vaše obednice: „Quam bonum et incundum, habitare fratres in unum“ — Zares nad vse dobro in prijetno je, če bratje v Kristusu, ki so vsi enega duha, prebivajo skupaj. A na svetu je vse minljivo. Eni so šli od tod za zmiraj, drugi še žive in žele danes tukaj se z Vami veseliti; toda so po svojem poklicu zadržani; prišli bodo gotovo pozneje. Daj Bog le to, da pridemo skupaj k Gospodu, kjer ni več ločitve, kjer ne bomo le samo bratje skupaj sami, ampak „fratres in unum una cum Christo in aeternum“, bratje skupaj s Kristusom, in to za večno!

Na to odgovarja preč. g. zlatomašnik po priliki tako-le:

„Palica se daje staremu človeku v roke, ker so njegove moči že opešale, in potrebuje opore. Tudi duhovnik, če je 50 let delal, in prenašal vročino dneva v Gospodovem vinogradu, je že oslabil, zato je zelo pomenljiva navada, dajati zlatomašniku v roke palico. A jaz, če tudi bi danes, hvala Bogu, mogel sicer priti brez te palice do zlatomasniškega oltarja, vendar bi težko prišel brez teh, katere mi ta palica pomeni — brez svojih gg. pomočnikov pri težavnem duhovno pastirskem delu. Da so mi namreč moči še toliko ohranjene, zahvaljujem se zraven Bogu posebno tudi vsem svojim gg. kaplanom, ki so mi vselej zvesto stali na strani. Najlepše sporazumljenje je vladalo med nami, pa saj tako tudi mora biti; ko bi bilo drugače, bila bi nezmisel. Pri veselih dogodkih v fari smo se skupaj veselili, in toliko večje je bilo zato veselje vsacega — saj razdeljeno veselje je dvojno veselje. A tudi, če je kateri moral doživeti kaj britkega v duhovnem pastirstvu, odkril je svoje serce bratu v Kristusu, in še enkrat lažje je nosil britkost, — saj je bila razdeljena. Vem tudi, da so gg. kaplani tudi gmotno veliko pripomogli k povišanju današnje moje slavnosti; zato jim bodi vsem serčna hvala! Za one gospode, ki so že zaspali v Gospodu, kličem danes: Gospod, bodi jim milostljiv! Vam pa, ki še delujete kot vneti vinogradniki, vsem skupaj želim: Kakor ste bili Vi moja opora, in ste mi s tem pomagali dočakati današnji veseli dan, tako naj tudi ljubi Bog Vas vse močne dela, naj Vas ohrani pri zdravji, da vsi tudi dočakate zlate svete maše!“

(Konec prih.)

Razgled po svetu.

Solnograd. (Katoliški shod.) Kdor je bil kedaj navzoč pri kakem katoliškem shodu, ta pač najboljše ve, kako močno pri takih slovesnih prilikah uplivajo besede govornikov. Zato pa nasprotniki nikdar ne morejo mirno gledati katoliških shodov, ampak na vsak način skušajo izpodbiti jim veljavo s tem, da jih obrekujejo ali pa prezirajo in imajo le kot političen shod. Pa na katol. shodu razgovarjamo se tudi

o verskih in cerkvenih zadevah, zlasti kolikor imajo te vpliv na javno življenje. Zadnje dni mesca avgusta veršil se je v Solnogradu četerti avstrijski katoliški shod. Naj tudi „Danica“ dragim čitateljem o tem shodu kaj poroča, zlasti kaj se je govorilo o verskem vprašanju.

Neki švicarski kanonik Kleiser naročal je prav živo udeležnikom katol. shoda, naj prihodnje leto prav slovesno praznujejo 300letnico Kanizijeve smerti. Sv. Peter Kanizij, po rodu Nemeč, je bil prvi izmed svojega naroda, ki je vstopil v jezuitski red in je tudi za naše kraje sila važen. Priredil je namreč veliki rimski katekizem v vprašanjih in odgovorih za ljudstvo in ta katekizem je prestavljen v 30 jezikov. Zaradi tega, in pa zaradi svetosti njegove, časti ga katol. Cerkev kot svetnika in imenuje branitelja prave vere ter kladivo krive vere. Sv. Kanizij je bil namreč goreč in hud nasprotnik luteranski veri. —

Jako zanimiv je bil govor stolnega kanonika dr. Kaltnerja o rimskem vprašanju. Glavne misli njegovega govora so bile: kdor pozna zgodovino, ta ve, da je Evropa že nad 2300 let gospodarica in središče sveta. To pa iz treh vzrokov: 1.) V Evropi se je ohranila omika starih Gerkov in Rimljanov, na katero je sezidalo kerščanstvo svojo lastno omiko in je prestvarilo celo Evropo in ves svet. Evropa stoji na najvišji stopinji človeške omike. Zato je pa 2.) Evropa tudi najbolj kerščanska med vsemi deli sveta in 3.) tu ima svoj sedež tudi glavar vseh pravovernih, rimski papež. To so trije stebri, na katerih sloni prednost Evrope pred ostalim svetom. Gotovo najiminitnejši pa je zadnji steber papeštvo. In zato skušajo sovražniki Evrope, nje omike in kerščanskega značaja, najprej izpodriniti ali vsaj odvisnega storiti papeža. Toraj že v občno korist je papeštvo od Boga postavljeno; in ne glede na to, da smo katoličani, moramo braniti neodvisnost papežev. Cerkev je sicer res duhovna v toliko, da ni „kraljestvo tega sveta“, vendar so pa njeni udje ljudje in ona je kraljestvo na tem svetu in po vzvišenosti svojega namena, svojih sredstev in svojega začetnika mora zavzemati med drugimi državami prvo mesto. Ravno tako pa mora nje glavar, rimski papež, biti najvišji glavar in zato mu, kot takemu pristoja, da ima tudi posvetno oblast. Sicer so lakomni laški prostozidarji vzeli državo in Rim papežu; pa silno so se zmotili, če so mislili, da bo rimsko vprašanje za naprej mirovalo. Ne, ampak to vprašanje, kako papežu pridobiti nazaj posvetno oblast, to vprašanje ni rešeno niti za papeža, niti za Cerkev, niti za Italijo in za to še najmanj. Ni je namreč bolj nevarne stvari za kako državo, kakor je ta, če so državljani kake države v večnem razporu v vesti z njenimi postavami. In to se godi ravno v Rimu. Prostozidarska laška vlada prepoveduje svojim podanikom marsikaj, kar jim vest in vera ukazuje, in narobe. To Italijani sami dobro vedo in rimsko vprašanje sili vedno bolj na dan in kadar bo prišla Evropa do spoznanja, kako dobra je papeževa samostojnost za ostalo Evropo, tedaj bo zopet v Rimu na svoji zemlji zavladal papež, prost od vseh vezi in spon, v katere uklepa ali vsaj uklepiti skuša sedanja vlada papeže. — Mojstersko izpeljani govor vzbudil je pri poslušalcih viharno odobravanje, ki se dolgo ni hotelo poleči.

Omeniti nam je še neki znameniti govor, katerega je govoril grof Falkenhayn o besedi „klerikalec“. — Mnogo je besed, katerih pomen je mnogim nejasen ki pa utegnejo napraviti zlasti v nevarnih časih procej zmešnjave. Taka beseda je „klerikalec“. Da le pade pri volitvah n. pr. ta beseda in koj se razdvoje duhovi. „Klerikalec“ to pomeni psovko, zaničevanje, „mračnost in nazadnjaštvo“ in še več takih lepih stvarij — Kdo je tedaj klerikalen? Klerikalen je tisti, ki dela v političnem življenju v zmislu katol. duhovnikov, ki se vsi vkup z latinsko besedo imenujejo „Klerus“. Duh duhovnikov pa se javlja v okrožnicah škofov in papeža samega. In potem naj bi se še kedo sramoval te besede „klerikalec“? Le katoliška duhovščina je prijazna pravemu napredku, politični svobodi. Se li dobi v našem času mož, kakor je Leon XIII., ki v nebrojnih okrožnicah na kneze in narode kaže pravo pot do napredka in svobode? To je pravi pomen te besede in vse drugo, kar se temu imenu podtika, je neresnično. — To so trije najiminitnejši govori iz katol. shoda, ki razpravljajo versko poglavje. Tudi nam Slovencem velja to, kar so ti govorniki povedali in ravno zato smatrali smo za dobro, da podamo ob kratkem ogrodje in misel teh govorov.

Rusija. Stara pesem je to, da se katoliški Cerkvi na Ruskem — slaba godi; zlasti katoliški Poljaki morajo zaradi svoje vere veliko terpeti pred razkolniki. Ruska vlada povsod omejuje katoliško življenje. Tako n. pr. ne sme katoliški Poljak brez dovoljenja ruske vlade postaviti na svoje m posestvu znamenja sv. križa. Pogostokrat se je že zgodilo, da so ruski vradniki bogokletno oskrunili taka „znamenja“ in druge sv. podobe — ne da bi se oskrunjevalcem zgodilo kaj žalega.

Daljni izgled nasilstva razkolne ruske vlada v strogo katol. zadeve je ta-le: ona si prilastuje pravico določevati, ali ima in sme imeti kdo poklic za duhovski stan ali ne. Broz dovoljenja ruskega guvernerja ne sme nihče vstopiti v katoliško semeišče! Vlada dela i na to, da se napravi razdor med višjo in nižjo duhovščino, med škofom in podložniki. Večkrat kaj ukaže nižjim duhovnikom, kar jim prepoveduje njihov škof, tako, da so reveži pogosto v največji zadregi in če nimajo dovolj terdnega cerkvenega duha, uklonijo se raje razkolni vladi, nego svojemu škofu. Vlada naravnost podpira uporne duhovnike proti škofom. Tako n. pr. je nek škof odstavlil podložnega duhovnika radi očitnega pohujšanja, ki ga je dajal; a ravno temu nevrednemu duhovniku je bila vlada naklonjena, ker jo je podpiral v razkoljevanju ter ga je postavila za vladnega oskrbnika neke župnije in imenovala za dekana. Drugi duhovniki odstavljenega sobrata niso hoteli pripoznati — za svojega, zato jih je vlada zaperla; škofa pa, kateri ga je v škofijskem listu razglasil za odstavljenega do vsake duhovske službe, poslala je v pregnanstvo. Tako se godi kat. Cerkvi v Rusiji. Umevno je tedaj prizadevanje sv. Očeta Leona XIII., da bi se Rusija spreobrnila ali do tistega časa vsaj z katoličani bolj pravično ravnala; umevno je tudi, zakaj so r. škof Slomšek vstanovili bratovščino sv. Cirila in Metoda, ki ima namen spreobrniti razkolne Slovane. —

Zgodovina samostana Mariannahill v Afriki. (Dalje.) — Piše P. E. D., trapist v Mariannahillu. — Po dvo-

dnevni pomorski vožnji pridejo trapisti dne 27. nov. 1882 v Durban, natalsko luko. V luko so se pripeljali skozi ozek prekop, ki je podaljšán v krasen zaliv; na desni strani se razprostira mesto, na levi se razteza globoko v ocean z gozdom poraščeno zemeljsko stegno. Na tem stegnu imajo svoj misijon „očetje oblatje“. Tu so sprejeli trapiste škof dr. Jolivet in nekteri njegovi duhovniki ter jih preskerbeli s stanovanjem, dokler bi ne dobili primernega kraja za naselbino. Ubogim trapistom se je slaba godila; veliko so morali preterpeti od lakote, kajti kruh, katerega so vzeli seboj iz Dunbrody-ja, pošel je že davno; denarja pa niso imeli, da bi si živeža nakupili, ker P. Franc ni poslal ničesar iz Evrope. Toda, cenjeni bralec bi mi utegnil odverniti: Če so bili tedaj Trapisti tako ubogi, kako so pa mogli z vsemi svojimi stvarmi tako daleč potovati? Ljubi moji bralci, dobri ljudje so raztreseni po celem svetu; nek dober katoličan je namreč posodil ubogim trapistom denar za vožnjo, čeprav ni mogel tedaj — ako sodimo človeški — misliti na povernitev. Toda, prejel je vendar posojeni denar, — da ga je pa v prejšnjih, tako žalostnih razmerah posodil, se je zgodilo pač po navdihnjenju Božjem.

Ko so trapisti stradali na tem zemeljskem stegnu. Bluff imenovanem, menil je hudobec da je zopet pripraven čas, da nasprotuje služabnikom Kristusovim. Dva brata sta bila zopot, katerih se je sovražnik človeštva poslužil. Ta dva sta namreč govorila, da se P. Franc več v Afriko ne poverne da so ga odstavili, da pride dober nov opat iz Francoskega itd. P. Franc je bil namreč pri zborovanju v Evropi, kakor sem že omenil. Ko je pa prejel berzobjavno poročilo, da so ostavili Dunbroy, šel je takoj v ladijo, da stopi na čelo sestradanim trapistom, da prične novo naselbino. Škofu je podarila vlada daleč v notranjosti Natalski več zemlje, katero je hotel škof izročiti trapistom. Potrebovali bi do tja dobre tri dni, voz vprežen v vole, bi pa gotovo ne dospel preje tja kakor v 14 dneh, ker je prav malo potov in še ti so slabi. Sklenili so, da odpotujejo tja in sicer dne 18. decembra, torej po tritedenskem stradanju na Bluffu. Deset vozov, v vsacega po 18 volov vpreženih, bilo je pripravljenih za odhod. V zadnjem hipu, bilo je dne 17. decembra ob štirih popoldne, ravno ko je zvonilo k večernicam, pridirjal je neki jezdec, čegar redovna obleka in škapulir je vihral po zraku. Nihče drugi ni bil, kakor — P. Franc! Prišel je z berzoparnikom iz Londona in prišedši na Bluff, je hitel takoj na kor k večernicam. Gotovo je bilo zanimivo gledati obraze, kajti nihče bi niti sanjati ne mogel o tolikem presenečenju. Kaj lahko bi ločili po obrazih kozle od ovac. Po večernicah je bil sklican samostanski zbor, in ko je P. Franc dobro pregledal ves položaj, začel je delati. Še tisti dan so poslali ona dva ščovalca na ladijo, da odideta v tako slavljeno samostan na Francosko. Dalje je poslal naznanilo nekterim vozovom, ki so že odšli: „Stojte! Obvernite se! Po istem potu nazaj!“ P. Franc spoznal je namreč na prvi pogled, da bi bila naselbina v tako oddaljenem kraju za zdaj nemogoča, ker bi prevazanje samo več stalo, kakor so stvari vredne. Drugim vozovom, ki so bili že napreženi, naznani, da lahko čisto mirno razprežejo, ker trapisti ne bodo šli v Št. Mihael. Tedaj mu pa misijonski očetje sporoče da je želja prevzv. škofa, da odidejo Trapisti v Št.

Mihael. P. Franc pa na kratko odgovori, da je on načelnik trapistom, in ti bodo šli, kamor bode on hotel, drugo bode pa že s prevzv. škofom vravnal, h kateremu še tisto noč odide.

Po prvem pozdravu vsprejme škof P. Franca v svoji sobi, in sedaj se prične izpraševanje. Oba hujškača, katera je P. Franc odpravil, sta namreč pričujočnost prevzv. škofa v Bluff-u porabila s tem, da sta pri škofu P. Franca očernila. Med drugim sta pripovedovala, da je P. Franc slepar — (doslej se ni še nihče oglasil v Mariannahill-u katerega bi P. Franc osleparil!) — da je Marijo zvezdo zadolžil — (to je res; toda nabiral je tako dolgo miloščine za ta samostan, da je vse dolgove poravnal), — da ima mnogo sovražnikov — (žal, da preresnično!) — da ni pravi predstojnik, in če se poverne, pride sem kot begun. — Ni torej čuda, da si je hotel škof takega moža nekoliko bližje ogledati, njegovo vest nekoliko natančneje izprašati. Treba je bilo tu začeti od začetka do konca. In P. Franc je tudi res začel od vstanovitve „Marija-zvezde“ pa do svojega prihoda v Durban pred 20 urami. Prevzv. škof se je prepričal da ne občuje s kakim sleparjem, pač pa z možem, čegar delavnosti in eneržiji se je treba čuditi, in odločno mu je rekel, da bode vžival odslej njegovo neomejeno zaupanje. In do današnjega dne ni bilo prevarjeno zaupanje prevzv. škofa, ker še sedaj nas doleti večkrat čast, da vidimo prečastitega gospoda med Mariannahill-skim zidovjem, kjer se po njegovih lastnih besedah čuti domačega in kjer se najbolj veseli o prelepih vspehah našega misijona. Vroč dan je bil 18. gruden 1882, ko je trajala avdijenca pri prevzv. gospodu škofu od dveh popoldan pa do osmih zvečer, a ta dan je tudi odločil usodo naših trapistov. Skoro bi dvomil, da bi bil še kak trapist v Afriki, prav gotovo pa bi ne bilo Mariannahill-a — kajti za tako velikansko delo je treba pater Frančiška z njegovo serčnostjo, njegovo odločnostjo, in z njegovim zaupanjem v Boga; ne meneč ze za vse, ki so ga ovirali in mu polena pod noge metali, šel je po zaznamovani mu poti kot zvesti sin svojih sv. očetov Benedikta in Bernarda, katerih življenje je bilo takisto polno bridkostij. Toda vse to je zapisano v knjigi Božji za tisti dan velikega računa, o katerem naj bi bil Gospod milostljiv nam vsem!

(Dalje prih.)

Opomba. Marsikateri častiti bralec bode vprašal kaj se je zgodilo z našimi misijonarji, o katerih smo pisali v „Danici“ šte. 33. t. I. v „opombi“. Nekaj gotovega danes lahko poročam. Brat, kateri bi bil moral koncem meseca julija nazaj priti in sporočiti, kako je v neznani deželi, oglasi se nenadoma, da je v Johannesburg-u v bolnišnici. Pričakovali smo ga iz Umtali (daljava med Mariannahillom in Umtali je primeroma kakor med Ljubljano in Petrogradom na Ruskem); zdaj se pa oglasi v Transwalu (daljava Ljubljana — Pariz). Sam Bog ve, kako je tja prišel po takih potih in v takem času! Grozovit napor ga je tako zdelal, da je malo upanja, da bi še kedaj okreval. Ako pride srečno v Mariannahill ga bodem že poprašal, kako se mu je godilo. Od ostalih bratov je prišlo 6. avg. pismo. Pišejo, da so prišli z groznimi težavami do svojega cilja. Niso bili še teden tamkaj, že se čeruhi upro proti Angležem; naše brate so vsega oropali, le srajce so jim še pustili in jih zapodili iz dežele. Bežali so 60 milj daleč, kjer

so pri nekem potoku obstali in si iz bičevja napravili šotor. V bližini so našli nekega Francoza ter so iz njegove naselbine to žalostno pismo poslali. Zdaj čakajo, da se divjaki umirijo, in da potem zopet začno širiti besedo Božjo — če niso že mrtvi. Molimo za nje!

P. Emanuel Drevenšek.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Duhovne vaje.

b) Posebni nameni:

- 12.) **Sv. Gvido.** Poboljšanje lahkomiselnih mladeničev in deklet.
- 13.) **Nedelja sv. Marijinega imena.** Sv. Notburga Katol. gibanje na Dunaju. Krepko vzbujanje Marijanskih kongregacij.
- 14.) **Povišanje sv. Križa.** Duh ponižnosti in premagovanja samega sebe. Osvoboditev sv. dežel iz rok mahomedancev. Nemški »Centrum«.
- 15.) **Sv. Katarina Genoveška.** Pospeševatelji »apostoljstva molitve«. Gospodarsko vprašanje v Braziliji. Neozdravljivi.
- 16.) **Sv. Ljudmila.** Ženske redovne hiše v posebno hudi zadregi. Nemške naselbine. Vstanovitev zelo potrebnih zavetišč za male otroke.
- 17.) **Rane sv. Frančiška.** Pobožnost do Kristusovega terpljenja. Redovi sv. Frančiška. Osvoboditev mučnih tesnoserenostij.
- 18.) **Sv. Jožef Kupertinski.** Pomoč v bedi, ki je nastala vsled neumno sklenjenih mešanih zakonov. Ljudski misijoni. Rekruti. —

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeš'ovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mož priproša v bratovsko molitev svojo ženo za spreobrnjenje, ker se tako malo briga za cerkveno in bogoljubno življenje. — Istotako priproša sestra svoji dve sestri v pobožno molitev, da bi se vendar enkrat poboljšale in ne dajale toliko pohujšanja ljudem. Dobra sestra prosi lepo, naj bi se jih bralci »Danicini« spominjali v svojih molitvah pri sv. maši in drugod — Za lepo vreme, da bi ljudje mogli spraviti mervo in ostale poljske pridelke, kar jih še imajo zunaj.

Listek za raznoterosti.

Spominska plošča v čast pokojnemu monsignoru L. Jeranu se bo odkrila dne 14. t. m. v njegovi rojstni hiši v Javorjah. Ob 10ih bo sv. maša s pridigo preč. g. kanonika Sušnika; potem pa odkritje spominske plošče s slavnostnim govorom g. kanonika And. Kalana. Slavnost ta bo bolj skromna, domači fari namenjena — prav po duhu ranjcega gosp. monsignora, ki ni ljubil šumnih zunanjih svečanostij.

Kanonikom na mesto gospoda monsignora Jerana je imenovan g. And. Kalan, stolni vikar Čestitamo!

Novi škof teržaški mnsgr. Šterk se je dne 3. t. m. pripeljal navdušeno pozdravljen od mnogo tisoč zbranih Teržačanov posebno od vseh dostojanstvenikov teržaških na svoje novo mesto v Terst.

Škofjski list za ljubljansko škofijo naznanja: Razpisane so župnije: Rateče v radovljiški dekaniji, Vranja Peč, Brusnice, Javor, Horjul, Verhnika, Urja in baron Rauberjev beneficij pri stolnici ljubljanski. — Za župnika in dekana v Stari Loki je imenovan preč. g. Fr. Kumer, dozdanji dekan verhnikiški. Č. g. Anton Brodnik, kaplan o Šmartinu pri Kranju, je stalno vpokojen — V bogoslovno sementišče so še nadalje vsprejeti gg.: Anton Bartol iz Ribnice, Kane Pavel iz Šent Vida nad Ljubljano, Sever Josip iz Škofje Loke in Zorko Valentin iz Cerkelj na Dolnjem skem.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Prestavljeni so gg. kaplani: Karol Čik iz Radeč v Hrenovice, Martin Nemanjič iz Hrenovic v Mirne Peč, Franc Indof iz Mirne Peči v Prečino, J. Žef Koblar iz Gorij v Škofjo Loko, Anton Medved iz Šmarj v Boh. Bistrico, Tomaž Rožnik iz Zagorja v Mengeš, Jožef Cegnar iz Žirov v Moravče, Janez Terpan iz Teržiča na Ig, Frančišek Češarek iz Metlike v Šmarje, Ignacij Nadrah iz Metlike v Teržič, Ivan Jelenc iz Iga kot župni upravitelj na Sv. Goro, Leopold Zaletel iz Mengša kot župni upravitelj v Goriče — Nastavljeni so novomašniki: Anton Plešic v Št. Jurij pod Kumom, Peter Koprivec v Radeče, Ivan Godec v Gorje, Ivan Mihelčič v Zatičino, Jakob Benedičič v Žire; sem duhovnika Alojzij Jarec v Metliko in Jožef Novak v Metliko.

Blagoslov sv. Očeta otrokom, obiskujočim sv. Rešnj. Teló. Evharistinec P. Henrik Dürand je prosil sv. Očeta blagoslova onim otrokom, ki se vdeležujejo »križevske vojske otrok.« t. j. ki po možnosti vsak dan obiščejo sv. R. Telo, da bi s svojo molitvijo pred Njim sprosil zmago sv. katoliški Cerkvi. Kakor so se ob času »križevskih vojsk« zbrali otroci, več tisoč na številu ter šli v sveto deželo, da bi jo osvobodili iz rok nevernikov, tako je i dandanes vpeljana po mnogih krajih duhovna »križevska vojska otrok« t. j. okrog 20.000 je zdaj taceh otrok, ki dan na dan molijo pred sv. R. Telom, da bi sprosil sv. Cerkvi zmago nad njenimi nasprotniki: prostozidarji, socialnimi demokrati, liberalci itd. . . . In tem dobrim otrokom je prosil gori imenovani pater papeževega blagoslova, Sv. Oče so ga tudi dali z naslednjim pismom, katero je pisal namestnik državnega tajništva, kardinal Rinaldini rekoč:

Visokočastiti pater!

Sv. Oče so se zelo razveselili Vašega prizadevanja, da bi katoliške otroke celega sveta zbrali sleherni dan okrog tabernakelja, kjer naj bi goreče molili za prenovljenje katoliških narodov in zmago sv. Cerkve. Sv. Oče vidijo, da si za to prizadevate, kako bi pomnožili, razširili in utrdili pobožnost do najsv. Zakramenta, kateri je vir vstajenja in življenja kakor za cele narode, tako tudi za posameznike; z velikim veseljem vstrezajo Vaši želji in blagoslavlajo posebno one otroke, ki se hočejo vdeležiti te »evharistične križevske vojske.«

Razširjajte torej, visokočastiti pater, to novico:

da so papež zelo veseli Vašega podjetja in veliko važnost pripisujejo močni molitvi otrok.

V Rimu, dne 14. decembra 1895.

Rinaldini,
namestnik deržavnega tajništva.

Sv Oče tedaj z veseljem pozdravljajo to idejo: „otroci v molitvi okrog Jezusa v tabernakelju“, ker dobro poznajo presv. Serce, katero je govorilo: „Pustite otročiče k meni priti, in nikar jim ne branite! zakaj takih je Božje kraljestvo.“ (Mark. 10, 14.); in gotovo je, da bo Gospod Jezus nedolžne ročice, povzdignjene k Njemu v molitvi, raje vslišal, kakor pa starih grešnikov, kateri so Boga že tolikokrat razžalili.

Člani avstr. vladarske hiše, iskreni častilci najsv. Zakramenta. Nadvojvoda Filip Avguštin, sin Ferdinanda III., je bil komaj 3 leta star, ko se je sledeča dogodbica pripetila: Duhovnik je nesel najsv. Zakrament mimo palače; višja dvornica poklekne in moli. Mali nadvojvoda vpraša, kaj to pomeni. Odgovori mu, da naznanja zvonček, da nese duhovnik našega najvišjega Gospoda v presv. Zakramentu mimo. Ko se čez nekoliko časa duhovnik vrača, začuje mladi princ prvi glas zvončka, porine jed (ravno so kosili) od sebe in hoče na vsak način poklekniti. Tedaj začuje tudi njegova vzgojiteljica zvonček; vzame dečka v naročje, ga nese na okno, pokliče duhovnika in ga prosi blagoslova. — Poročevalec te dogodbice pravi, da je velika pobožnost do najsv. Zakramenta avstrijskim knezom prirojena.

Skopuhova smert Dne 10. oktobra 1884 je umerl v Moskvi bogatin A. K. Kukin, ki je premogel štiri milijone. Milijonar se je priplazil, ko je videl, da se mu bliža smert, k železni zakladnici, legel na njo in se je oklenil z obema rokama, kakor bi jo hotel odnesti seboj. V tem položaju ga prehitel smert, in tako je ostal dva dni, dokler ni sin njegov skozi ključavnico pogledal v sobo in zapazil nepremično truplo svojega očeta. Ker so bila vrata zaklenjena, poklicali so policijo, ki je vrata siloma odperla. Pričujočim se pokaže ta prizor. Starec je ležal, kakor rečeno, na železni denarnici in je ni deržal le z rokama, temveč tudi z zobmi tako terdno, da merliča niso mogli od skrinje ločiti, in rakvar je moral v tem položaju pomeriti, koliko rakev bo treba. Še le tretji dan se je posrečilo, da so perste z raznovertnimi sredstvi odločili. Zraven peči je viselo na vervici več obligacij, ki so postale v skrinji vlažne in jih je starec malo pred smertjo dejal tja, da se posuše. V skrinji so dobili še štiri milijone gotovega denarja, od katerega je bilo vendar več stotakov strohnjenih. Skopuh ni dal nikoli v svojem življenju vinarja za dobrodelne namene ali beračem, ker živel je sam kakor berač: jedel je le suh kruh s soljo in oblačil se je tako, da so se ga lastni otroci sramovali. Naj še omenimo, da je v oporoki zahteval, da morajo denar z njim vred položiti v grob. —

Spočuj očeta in mater! Slabo opravljen mož je prišel nekega dne k peku v N... in ga prosil kruha, da bi potolažil svojo lakoto. Pekarju se je zdelo, da pozna tega moža, in vprašal ga je, če se ne zove W... in če ni imel nekdanj precejšnjega premoženja in lastne hiše. „Da.“ odgovori mož; bil je namreč res ravno tisti. Pek poizveduje po njegovih razmerah, in on sam mu pove, da je sedaj zelo, zelo reven.

Dalje ga vpraša na prijazen in sočuten način, kako je postal tako zelo reven. „Oh,“ odgovori mož, „velika revščina moja je le posledica moje nepokorščine nasproti materi moji, ki je bila dalj časa pred svojo smertjo vdova. Upala je, da dobi na svojem edinem sinu podporo in tolažbo v starosti. Mesto tega sem pa z njo gerdo ravnal in večkrat sem želel, da bi že vedar umerla, da bi dobil premoženje v roke. In ko se mi je grešna želja izpolnila, ko je od žalosti in skerbi, kaj bo z menoj, vmerla, — nisem imel nobenega vspeha pri svojem podjetju; Božji blagoslov ni bil z menoj. Po materi svoji prihranjeno premoženje sem kmalu zapravil, — in zdaj je prišlo tako daleč, da si moram najpotrebnejše priprosjačiti.“ — In nesrečni mož je glasno zaihtel.

Pobožnost sv. Ludovika, francoskega kralja. Sveti Ludovik je imel navado, da je bil vsak dan pri dveh ali še pri več sv. mašah. Ko je bil zvedel, da ga dvorniki karajo, ker toliko časa porabi v cerkvi, katerega bi lahko porabil za vladarske zadeve, odgovoril je: „Poglejte no, kako zelo skerbe ti ljudje za me! Če bi pa potrošil pri obedu ali na lovu še toliko časa, gotovo bi ne rekel nihče izmed vas niti najmanjše besede.“

Ko so prinesli sv. Ludoviku zadnjo sv. popotnico, molil jo je in sprejel s solzami v očeh, ki so bile neme priče njegove pobožnosti in ljubezni. In, ko ga je duhovnik vprašal, če veruje, da je to pravo Telo Jezusa Kristusa, je rekel: „Tako terdno verujem, kakor bi Ga videl osebno in v človeški podobi iti v nebesa!“

Kako poterpežljiv je naš Odrešenik. Po noči med 13. in 14. dnem meseca julija so ulomili neznani lopovi v cerkev v Guben-u na Brandenburškem. Odnesli so monštranco in ciborij s sv. hostijami in šest svečnikov; cerkvene paramente so vse razmetali, na stopnicah je bilo polno nesnage. Doslej niso prišli še nikomur na sled.

Po francoskih, italijanskih in španskih časnikih se bere toliko enakih cerkvenih ropov, da pride na vsak dan jeden tak zločin. Ali ne izprevidimo iz tega, da satan sam divja? Odkodi bi izviral sicer toliko sovraštvo proti najsv. Zakramentu? Po višjih prostozidarskih ložah je onečiščenje svete hostije celo p r e d p i s a n o, kakor je najvišja prostozidarka Diana Vaughan (reci Voon) z neovergljivimi dokazi spričala. Ta besnost pekla proti najsv. Zakramentu je zopet nov dokaz za resnično pričujočnost Jezusa Kristusa v presv. hostiji; kajti, ako bi bila le kruh, kakor terdijo naši sovražniki, bi satan ne besnel tako proti nji. —

Dobrotni darovi.

- Za *monsign. Jeranovo dijaško mizo*: Prijatelj mladine 2 gld.
— Č. g. M. Narobe, župnik v Zapogah 5 gld.
Za *kruhe sv. Antona*: Neimenovani v zahvalo, da je našel važno izgubljeno reč — 5 gld. — Istotako v zahvalo 1 gld. — Neimenovana za neko prošnjo 50 kr.
Za *sv. Detinstvo*: Terezija Drobnič iz Blok 2 gld. 30 kr.
Za *cerkev sv. Jožefa v Preporu*: Č. g. M. Narobe 5 gld.
Za *cerkev Marije Pom. na Brezjah*: Č. g. M. Narobe 5 gld.
Za *afrikanke misijone opatije Mariannhill*: Č. g. M. Narobe 5 gld.
Za *misijone v Sveti drželi*: Č. g. M. Narobe 5 gld.
Za *učiteljski konvikt*: Č. g. M. Narobe 5 gld.